



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА
ЧЕТВЪРТО ОТДЕЛЕНИЕ

КУРДОВ И ИВАНОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 16137/04)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

31 май 2011 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

31/08/2011

На основание член 44 § 2 от Конвенцията настоящото решение е окончателно. То може да претърпи редакционни промени.



По делото Курдов и Иванов срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Четвърто отделение), заседаващ като камера в състав:

Никола Браца (Nicolas Bratza), *председател*,

Лех Гарлицки (Lech Garlicki),

Лиляна Мийович (Ljiljana Mijović),

Свере Ерик Йебенс (Sverre Erik Jebens),

Пейви Хирвеле (Päivi Hirvelä),

Леди Бианку (Ledi Bianku),

Здравка Калайджиева, *съдии*,

и Лорънс Ърли (Lawrence Early), *секретар на Отделението*,

след обсъждане в закрито заседание на 10 май 2011 г.,

постанови следното решение, взето на посочената дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 16137/04) срещу Република България, подадена на 27 април 2004 г. пред Съда на основание чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „Конвенцията“) от двама български граждани – г-н Любомир Николаев Курдов и г-н Иван Иванов Иванов („жалбоподателите“).

2. Жалбоподателите се представляват от г-н Т. Касабов, адвокат във Варна. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своя агент – г-жа Р. Николова от Министерството на правосъдието.

3. На 12 януари 2009 г. председателят на Отделението, на което е разпределено делото, решава да съобщи жалбата на Правителството. В съответствие с член 29 § 1 от Конвенцията също така е решено жалбата да се разгледа по същество едновременно с разглеждането на нейната допустимост.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО**

4. Жалбоподателите са родени съответно през 1960 и 1949 г. и живеят във Варна.

А. Пожарът от 5 юли 1995 г.

5. По времето на обстоятелствата двамата жалбоподатели, служители в Български държавни железници, работят на гара Разделна, близо до Варна. Г-н Курдов отговаря за поддръжката и ремонта на вагоните, а г-н Иванов е негов подчинен.

6. На 5 юли 1995 г. от пристанище Варна на гара Разделна е изпратен вагон със стока за спешен ремонт. Организацията и контролът на ремонта са поверени на г-н Курдов. Той възлага на г-н Иванов заваръчните работи. В момента, в който започват да заваряват, жалбоподателите чуват шум откъм вътрешността на вагона и забелязват излизащ оттам дим. Отварят вратата на вагона и виждат, че намиращата се там стока гори. Пожарът е овладян от пристигнал на място пожарникарски екип, извикан от жалбоподателите.

Б. Административно производство срещу първия жалбоподател

7. На 6 юли 1995 г. служител на Министерство на вътрешните работи съставя констативен протокол за административно нарушение на г-н Курдов. Обвинен е в неспазване на правилата и нормите за пожарна безопасност, съдържащи се в Наредба № 15 от 4 декември 1981 на Министерство на вътрешните работи (*Наредба № 15 за пожарната безопасност при извършване на огневи работи*), и в предзвикване в резултат на това на пожар във въпросния вагон и унищожаване на част от намиращата се в него стока.

8. С наказателно постановление, връчено на жалбоподателя на 7 юли 1995 г., началникът на служба „Противопожарна охрана“ в транспорта налага на г-н Курдов глоба в размер на 150 лева. Частта от постановлението, съдържаща фактическите и правни констатации, гласи следното:

„На 5 юли 1995 г. [г-н Курдов] е осъществил ремонт при боравене с открит огън на вагон № 22668404, в нарушение на разпоредбите на Наредба № 15, което е довело до избухването на пожар и унищожаване на част от стоката на фирма Г. ООД. Изложените обстоятелства са в нарушение на член 7, [алинея 2], точка 8 [от Закона за противопожарната охрана] и на член 17 от Наредба № 15 (...).“

9. В постановлението се посочва, че то може да бъде обжалвано по съдебен ред пред Варненския районен съд. Жалбоподателят не оспорва постановлението и заплаща глобата.

В. Наказателно производство срещу двамата жалбоподатели

10. На 22 май и на 5 юни 1998 г. полицейски служител приема показанията на двамата жалбоподатели във връзка с пожара от 5 юли 1995 г.

11. На 7 юли 1998 г. прокуратурата образува наказателно производство срещу заинтересованите лица за палеж по непредпазливост на имущество със значителна стойност, престъпление, попадащо под ударите на член 331, алинея 2 от Наказателния кодекс (НК). Разследването е поверено на транспортна полиция във Варна. Жалбоподателите не са информирани за официалното образуване на наказателно производство срещу тях.

12. На 2 юни 1999 г. разследващ полицай разпитва свидетел. През септември и октомври 2000 г. водещият разследването събира няколко документални доказателства, свързани с превоза на стоката и пожара, както и свидетелствата за съдимост на жалбоподателите. Той нарежда няколко технически и счетоводни експертизи, за да установи причините за пожара и да определи стойността на опожарената стока.

13. На 29 ноември 2001 г. г-н Иванов е официално подведен под отговорност за палеж по непредпазливост на вагон № 22668404 и намиращата се в него стока, престъпление по член 331, алинея 2, точка 2 от НК. На 1 декември 2001 г. на г-н Курдов също е повдигнато обвинение на същото основание.

14. На 30 ноември и 1 декември 2001 г. жалбоподателите и един свидетел са разпитани. На 2 декември 2001 г. дознателят изпраща материалите по досъдебното дело на районния прокурор с препоръка заинтересованите лица да бъдат изправени на съд.

15. Впоследствие материалите по делото са връщани на два пъти от прокуратурата и районния съд на дознателя за допълнително разследване. През 2003 г., на неупомената дата, жалбоподателите, обвинени за запалването на стоката, намираща се във вагона, върху който са извършвали заварки, отново са изправени пред съда. В мотивите към обвинителния акт прокурорът отбелязва, че заинтересованите лица са нарушили наредба № 15 и вътрешния правилник, приет в съответствие с член 7 от Закона за противопожарната охрана от 1979 г.

16. На 6 юни 2003 г. съдия докладчик от Варненския районен съд насрочва първото съдебно заседание за 30 юни 2003 г. Заседанието на 15 октомври 2003 г. е отложено поради отсъствие на г-н Иванов. Заседанието на 26 ноември 2003 г. е отложено, за да се даде възможност на вещото лице счетоводител да представи експертен доклад за стойността на опожарената стока.

17. На заседанието на 17 декември 2003 г. прокуратурата променя обвинението срещу заинтересованите лица, които вече се обвиняват

само в палеж по непредпазливост (член 331, алинея 1 от НК), а не в палеж, довел до значителни щети (член 331, алинея 2, точка 2, от НК). След тази промяна районният съд, констатирайки, че абсолютният давностен срок за новото обвинение е изтекъл, прекратява наказателното производство. Определението не е обжалвано и влиза в сила на 6 януари 2004 г.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО

A. Закон за противопожарната охрана от 1979 г., в сила по времето на обстоятелствата

18. Съгласно член 1 от Закона за противопожарната охрана от 1979 г., в сила по времето на обстоятелствата, понастоящем отменен, противопожарната охрана има за задача да опазва държавната и личната собственост, живота и здравето на гражданите и културните ценности на страната от пожари и свързаните с тях опасности. Законът въвежда задължения както за държавните власти и стопанските ръководители (членове 3 и 4), така и за гражданите (член 5), които са длъжни да участват в предотвратяването и гасенето на пожари.

19. Член 7 от Закона регламентира компетентностите на ръководителите на ведомства и стопански организации в областта на противопожарната охрана. Алинея 2, точка 8 от същия член задължава горепосочените лица да осигуряват спазването на противопожарните изисквания в тази област.

20. В член 17 от Закона са регламентирани компетентностите на специализираните органи за противопожарна охрана и ръководителите на контролираните организации във връзка с вземането на необходимите мерки и даването на задължителни разпореждания.

21. Неспазването на различните правила и норми за пожарна безопасност се наказва с глоба в размер от 5 до 200 стари лева (BGL). Член 41 от Закона предвижда, че лице, което не изпълни задължително разпореждане по член 17 от Закона, се наказва с глоба до 150 лв. Неплащането на глобата не може да доведе до изменение на наложената санкция в лишаване от свобода.

22. Според статистиката на Българската народна банка за 1995 година равностойността в американски долари (USD) на 5 BGL варира от 0,076 до 0,070 USD, а равностойността на 200 BGL – от 3,07 до 2,82 USD.

Б. Наредба № 15 от 4 декември 1981 на Министерство на вътрешните работи (*Наредба № 15 за пожарната безопасност при извършване на огневи работи*)

23. Наредба № 15 от 4 декември 1981 г., понастоящем отменена, е издадена от министъра на вътрешните работи в съответствие с параграф 6 от Закона за противопожарната охрана. Тя разрешава на този орган да осъществи необходимите мерки за осигуряване прилагането на въпросния закон и изрежда конкретните мерки за пожарна безопасност, които следва да бъдат взети от стопанските ръководители и техните служители при извършване на заваръчни и други огневи работи.

24. Член 17 от наредбата задължава лицата, натоварени с извършването на подобни работи, да изместят предварително горимите материали извън определен периметър и да осигурят подходяща вентилация при възможни изпарения на запалими газове.

25. Съгласно параграф 4 от преходните разпоредби на наредбата нарушителите на тази разпоредби носят административнонаказателна отговорност по вид и размери, определени в Закона за противопожарната охрана (параграф 21 по-горе).

В. Наказателен кодекс

26. Палеж по непредпазливост на чуждо имущество се наказва с лишаване от свобода до три години (член 331, алинея 1 от Наказателния кодекс).

27. Ако палежът по непредпазливост е причинил значителни щети или смърт на човек, извършителят се наказва с лишаване от свобода до пет години (алинея 2 от същия член, в сила към времето на обстоятелствата).

ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 4 § 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 7

28. Първият жалбоподател, г-н Курдов, се жалва от неприлагането спрямо него на принципа *non bis in idem*, провъзгласен в член 4 § 1 от Протокол № 7. Въпросната разпоредба гласи следното:

„Никой не може да бъде съден или наказан от съда на една и съща държава за престъпление, за което вече е бил оправдан или окончателно осъден съгласно закона и наказателното производство на тази държава.“

А. Допустимост

29. Съдът констатира, че оплакването не е явно необосновано от гледна точка на член 35 § 3 а) от Конвенцията. Съдът отбелязва, от друга страна, че то не е недопустимо на друго основание. Следователно е редно да бъде обявено за допустимо.

Б. По същество

1. Становища на страните

30. Жалбоподателят твърди, че инцидентът, възникнал на 5 юли 1995 г. на гара Разделна, е довел до две отделни производства срещу него. Отначало е санкциониран с глоба в размер на 150 BGL за палеж по непредпазливост на вагона и намиращата се в него стока. Същите обстоятелства впоследствие служат за образуване на наказателно производство срещу него за палеж по непредпазливост.

31. Заинтересованото лице поддържа, че макар и първото производство да е считано за административно от гледна точка на вътрешното право, то все пак има „наказателен“ характер в самостоятелния смисъл на това понятие за Конвенцията. Жалбоподателят припомня, че не е оспорил решението за налагането на глоба и въпросното решение е влязло в сила. Ето защо според него образуването на наказателно производство по повод на същите обстоятелства се явява нарушение на забраната едно лице да бъде преследвано два пъти за едно и също деяние.

32. Правителството оспорва тезата на жалбоподателя. То твърди, първо, че административното производство, завършило с налагането на глоба, не може да се асимилира с наказателно производство по смисъла на Конвенцията, щом като единствената санкция, която може да бъде наложена на жалбоподателя в рамките на това производство, е глоба и последната не е наложена на заинтересованото лице с решение на съдебен орган.

33. Правителството излага по-нататък, че административното и наказателното производство срещу жалбоподателя са преследвали различна цел. Според него налагането на административна глоба има за цел да санкционира неспазването на правилата и нормите за пожарна безопасност при заваряване, докато наказателното производство, образувано по член 331 от Наказателния кодекс, има за цел да санкционира виновно поведение, довело до възникването на пожар и значителни щети.

34. Според Правителството виновните действия в случая съставляват две отделни правонарушения: административно нарушение, свързано с неспазването на правилата и нормите за пожарна безопасност, и престъпление, включващо елементите на

административното нарушение и един съществен допълнителен елемент, а именно наличието на значителни щети, причинени от пожара. Ето защо принципът *non bis in idem* не е нарушен. Правителството прибавя, че второто производство не е завършило с осъдителна присъда, тъй като наказателното производство е прекратено поради изтичане на абсолютната давност.

2. Преценката на Съда

35. Съдът отбелязва, че пожарът от 5 юли 1995 г. е довел до образуването на две производства срещу жалбоподателя: първото производство, считано за административно от гледна точка на вътрешното право, което приключва с налагането на глоба, и наказателното производство, което е прекратено поради изтичане на давност. Следователно Съдът трябва първо да разгледа дали първото от двете производства има характеристиките на „наказателно“ производство по смисъла на член 4 § 1 от Протокол № 7.

36. В това отношение Съдът припомня, че юридическата квалификация на производството от гледна точка на вътрешното право не е единственият релевантен критерий за приложимостта на принципа *non bis in idem* в съответствие с член 4 § 1 от Протокол № 7. Ако не беше така, прилагането на въпросната разпоредба щеше да зависи от преценката на договарящите държави, което би довело до резултати, несъвместими с предмета и целите на Конвенцията. Думите „наказателно производство“, използвани в текста на член 4 от Протокол № 7, следва да се тълкуват от гледна точка на общите принципи, приложими спрямо изразите „наказателно обвинение“ и „наказание“, фигуриращи съответно в член 6 и член 7 от Конвенцията (*Сергей Золотухин срещу Русия (Sergueï Zolotoukhine c. Russie)* [ГК], № 14939/03, § 52, ЕСПЧ 2009-....).

37. В съответствие с постоянната практика на Съда наличието или отсъствието на „наказателно обвинение“ следва да се прецени въз основа на три критерия, обикновено наричани „критерии *Енгел*“. Първият е юридическата квалификация на нарушението от гледна точка на вътрешното право, вторият е характерът на нарушението, а третият е степента на суровост на наказанието, което наказваното лице рискува да получи (*Енгел и други срещу Нидерландия (Engel et autres c. Pays-Bas)*, 8 юни 1976, § 82, серия А № 22). Вторият и третият критерии са алтернативни, а не задължително кумулативни. Това не пречи да бъде възприет кумулативен подход, ако отделният анализ на всеки критерий не позволява да се стигне до ясно заключение дали е налице наказателно обвинение (*Юсила срещу Финландия (Jussila c. Finlande)* [ГК], № 73053/01, §§ 30-31, ЕСПЧ 2006-XIV, и *Езех и Конърс срещу Обединеното кралство (Ezeh et Connors c. Royaume-Uni)* [ГК], № 39665/98 и № 40086/98, §§ 82-86, ЕСПЧ 2003-X).

38. Като се обръща към обстоятелствата по конкретното дело, Съдът отбелязва, що се отнася до първия „критерий *Енгел*“, че никой не оспорва, че от гледна точка на вътрешното право производството, в рамките на което на г-н Курдов е наложена глоба в размер на 150 BGL, се отнася до административното, а не до наказателното право. Но това е само отправната точка в анализа на Съда, който следва също да вземе предвид характера на санкционираното нарушение и суровостта на наказанието, което наказваното лице рискува да получи .

39. Що се отнася до втория критерий, а именно преценката на самия характер на извършеното нарушение, Съдът винаги е отчитал обхвата на кръга от лица, за които се отнася нарушената норма, вида и естеството на защитаваните интереси, както и съществуването на цел за възпиране и наказване (*Кадубек срещу Словакия (Kadubec c. Slovaquie)*, 2 септември 1998, § 52, *Сборник решения 1998-VI*; *Лауко срещу Словакия (Lauko c. Slovaquie)*, 2 септември 1998, § 58, *Сборник 1998-VI*; *Езех и Конърс*, горесцитирано, §§ 103-105; *Сергей Золотухин*, горесцитирано, § 55, и *Цоньо Цонев срещу България (№ 2)*, № 2376/03, § 49, 14 януари 2010).

40. Съдът счита, че налагането на глоба, колкото и малка по размер да е тя, задължително преследва целта възпиране и наказване. Такава е била и целта на административната санкция, наложена на жалбоподателя в конкретния случай. Съдът все пак не счита, че в настоящото дело този факт е от решаващо значение, позволяващо да се направи извод за „наказателния“ характер на преследваното нарушение.

41. Съдът отбелязва, че въпросната санкция е наложена за неспазване на член 7, алинея 2, точка 8 от Закона за противопожарната охрана и на член 17 от Наредба № 15 на министъра на вътрешните работи (параграф 8 по-горе). Съдът констатира, че макар и Законът за противопожарната охрана да се отнася до всички, то разпоредбата, послужила за законова основа за въпросната санкция, касае специфичен кръг лица – ръководителите на ведомства и стопански организации, длъжни да вземат необходимите мерки за спазване на противопожарните изисквания (параграф 19 по-горе). По същия начин в Наредба № 15 са изброени конкретните мерки за противопожарна охрана, които предприятията следва да вземат по отношение на твърде специфичния случай на огневи работи, например заваряване, които по самото си естество се характеризират с висок риск от пожар. Що се отнася до член 17 от Наредбата, той изисква по-конкретно предварително да бъдат преместени горимите материали извън определен периметър на безопасност и да бъдат взети мерки за подходяща вентилация преди заваряването (параграф 24 по-горе).

42. Редно е да се припомни, че по времето на обстоятелствата г-н Курдов отговаря за поддръжката и ремонта на вагоните на гара

Разделна (параграф 5 по-горе). Именно в това си качество той нарежда на своя подчинен, г-н Иванов, да започне да заварява, без да е взел необходимите предпазни мерки, предвидени в специалната нормативна уредба в тази област. Съдът отбелязва, че това са типични елементи на дисциплинарно, а не наказателно нарушение.

43. Що се отнася до естеството на защитаваните интереси, Съдът отбелязва, че правилата и нормите за пожарна безопасност имат за цел да предотвратят и ограничат разпространението на пожарите, които могат да причинят материални щети и телесни повреди, дори смърт на хора. Вярно е, че в определени случаи защитата на интереса, свързан с предотвратяването на разпространението на пожари, може да вземе формата на наказателно производство, например в случай на умишлен палеж или при пожар, причинил смъртта на някого. Въпреки това за Съда неспазването на правилата и нормите за пожарна безопасност не се отнася във всички случаи до наказателното право. Подобно поведение може също така да доведе до дисциплинарни или административни санкции, дори до завеждането на граждански иск за вреди срещу замесените лица.

44. Що се отнася до третия от „критериите *Енгел*“, а именно суровостта на възможното наказание, Съдът отбелязва, че Законът за противопожарната охрана предвижда само един вид санкция, глоба в размер от 5 до 200 BGL (параграф 21 по-горе). Макар и глобата да е вид наказание, използвано и при наказателните производства в много държави, все пак същинската наказателна санкция си остава лишаването от свобода (*Сергей Золотухин*, горесцитирано, § 56). Налага се констатацията, че подобна санкция не е можело да бъде наложена на жалбоподателя в рамките на административното производство срещу него. Следва също да се отбележи, че по времето на обстоятелствата максималният размер на глобата по Закона за противопожарната охрана не надвишава равностойността на 3,07 американски долара (параграф 22 по-горе), а неплащането на тази глоба не води до замяна на наложената санкция с лишаване от свобода (виж параграф 21 по-горе, в края). Ето защо Съдът счита, че суровостта на възможното наказание не е била в състояние да придаде на приложеното в конкретния случай производство наказателния характер, изискван за прилагането на правилото *non bis in idem*.

45. Като има предвид всички тези елементи, Съдът счита, че административното производство, довело до налагането на глоба в размер на 150 BGL на жалбоподателя г-н Курдов, не отговаря на критериите, изисквани за квалификацията „наказателно обвинение“. Следователно образуването на наказателно производство срещу същия жалбоподател, след налагането на глобата, не е нарушение на принципа *non bis in idem*.

46. Следователно не е налице нарушение на член 4 § 1 от Протокол № 7.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

47. Двата жалбоподатели се жалват от прекомерната продължителност на наказателното производство срещу тях. Те изтъкват член 6 § 1 от Конвенцията, който гласи следното в частта си, отнасяща се до конкретния случай:

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно (...) основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на (...) гледане на неговото дело в разумен срок (...) от (...) съд (...).“

48. Правителството поддържа, че отправна точка за пресмятане на продължителността на наказателното производство е датата на привличане на двамата жалбоподатели като обвиняеми за палеж по непредпазливост, т.е. 29 ноември 2001 и 1 декември 2001 г. То добавя, че наказателното дело е с определена сложност и властите без ненужно забавяне на производството са осъществили голям брой следствени мерки.

49. В своята жалба жалбоподателите заемат позицията, че начална дата на наказателното производство е тази на официалното му образуване от прокуратурата, а именно 7 юли 1998 г. В своето становище по допустимостта и съществуването на жалбата, те посочват за отправна дата за пресмятане на продължителността на наказателното производство съответните дати на първите им показания пред полицията, а именно 22 май и 5 юни 1998 г. Но в писмо от 30 май 2006 г. процесуалният представител на жалбоподателите уточнява, че клиентите му са научили на 29 ноември и 1 декември 2001 г., че срещу тях има наказателно производство, когато официално им е повдигнато обвинение за пожара във вагон № 22668404. Производството приключва няколко години по-късно и делото е гледано само на една инстанция. Най-голямото забавяне се натрупва по време на досъдебната фаза в резултат от връщането на два пъти на делото на дознателя за допълнително разследване.

Допустимост

50. Съдът припомня, че в наказателната област периодът, който следва да бъде взет предвид при разглеждането на въпроса за „разумния срок“, започва от момента, в който дадено лице се окаже „обвинено“. Той припомня също така, че „обвинението“ по смисъла на член 6 § 1 от Конвенцията може да бъде дефинирано като „официално

уведомление, идващо от компетентен орган, за упреждане в извършване на наказателно правонарушение“, идея, която съответства също на понятието „важни последици за положението“ на заподозрения (*Екле срещу Германия (Eckle c. Allemagne)*, 15 юли 1982, § 73, серия А № 51). Съдът все пак е приемал, че понятието „обвинение“ може в определени случаи да приеме формата на други мерки, включващи подобно упреждане и също водещи до „важни последици за положението“ на заподозрения (*Фоти и други срещу Италия (Foti et autres c. Italie)*, 10 декември 1982, § 52, серия А № 56), като например даването на показания от заподозрено лице пред полицейски служител преди официалното повдигане на обвинение (*Хауорт срещу Обединеното кралство (Howarth c. Royaume-Uni)*, № 38081/97, §§ 8, 9 и 20, 21 септември 2000; *Янков и Манчев срещу България*, № 27207/04 и № 15614/05, §§ 9, 10 и 24, 22 октомври 2009; *Стефанов и Юруков срещу България*, № 25382/04, §§ 4, 5 и 14, 1 април 2010).

51. По настоящото дело Съдът отбелязва, че страните се разминават относно отправната точка за пресмятане на продължителността на производството: жалбоподателите считат, че е редно да се вземе предвид или датата на първите им показания пред полицията, или тази на образуването на наказателно производство, докато според Правителството за целта следва да се вземат предвид датите на повдигането на обвинение.

52. Съдът отбелязва, че жалбоподателите действително дават на 22 май и 5 юни 1998 г. показания пред полицаи във връзка с въпросния пожар. Наказателното производство е образувано през юли 1998 г., повдигнатите срещу заинтересованите лица обвинения са им съобщени на 29 ноември и 1 декември 2001 г., когато са привлечени като обвиняеми за запалване по непредпазливост на вагон № 22668404 (параграфи 11 в края и 13 по-горе). Съдът все пак отбелязва, че според информацията, предоставена от представителя на заинтересованите лица в писмото му от 30 май 2006 г., клиентите му научават за съществуването на наказателно производство срещу тях едва когато са официално привлечени под отговорност (вж. параграф 49 по-горе). Съдът не вижда никакво обстоятелство, което би могло да го накара да заключи в конкретния случай, че това е имало „важни последици за положението“ на жалбоподателите преди датите, на които официално им е повдигнато обвинение. Следователно периодът, който следва да се има предвид, е започнал на 29 ноември 2001 г. за г-н Иванов и на 1 декември 2001 г. за г-н Курдов.

53. Наказателното производство приключва на 6 януари 2004 г., когато решението на районния съд придобива сила на пресъдено нещо. Следователно то е продължило две години и един месец и е гледано само на една съдебна инстанция. Като има предвид всички относими

обстоятелства по делото, Съдът счита, че подобна продължителност не е прекомерна от гледна точка на член 6 § 1.

54. От което следва, че оплакването е явно необосновано и следва да бъде отхвърлено в съответствие с член 35 §§ 3 а) и 4 от Конвенцията.

III. ОТНОСНО ДРУГИТЕ ТВЪРДЯНИ НАРУШЕНИЯ

55. Жалбоподателите твърдят, че не са разполагали с вътрешноправни средства за защита, чрез които да предявят правото си на съд в разумен срок, и че не са могли да получат обезщетение за наказателното преследване срещу тях поради изтичане на давност.

56. Като има предвид всички документи, с които разполага, и доколкото е компетентен да се произнесе по напарвените твърдения, Съдът не открива никакво нарушение на гарантираните от Конвенцията и Протоколите към нея права и свободи. От което следва, че тази част от жалбата е очевидно неоснователна и следва да бъде отхвърлена на основание член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* жалбата за допустима по отношение на оплакването, основано на член 4 § 1 от Протокол № 7, и за недопустима по отношение на останалото;
2. *Постановява*, че не е налице нарушение на член 4 § 1 от Протокол № 7.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 31 май 2011 година съгласно член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Лорънс Ърли
Секретар

Никола Браца
Председател